

antages og lønnes af Fabrikeeren selv, at føre Kontrol med Fabrikens Sundhedsforhold, og derom at gjøre Indberetning, naar jeg ikke er rigtig; det vil, som jeg har sagt, kun føre til Skin eller til Noget, der er værre end Skin. Det er skadeligt ogsaa derved, at disse Indberetninger vilde bevollige; man vil undlade at undersøge, fordi man har disse Regeberetninger, som sige, at Alt er i Orden, medens det kan være, at der er store Mangler, Mangler, som det vilde være en Brøde ikke at afhjælpe. Og ogsaa den Brøde kan tænkes, at Løgen har set disse Mangler, men ikke vovet at indberette dem, eller at han ikke har set dem, fordi det var en Slags stiltiende Overenskomst, at han ikke skulde beskæftige sig med det, Loven havde paalagt ham, ikke som en ham paahvilende Embeds sag, men paalagt ham i den Stillelse, at han skulde lade sig engagere privat til at undersøge Fabrikens Sundhedsforhold. Det kan gjerne være, at § 9 trænger til en Forandring, men jeg tror, at den foreslaaede Forandring aldeles ikke kan vedtages, thi den fører, som jeg har sagt, til Skin eller til, hvad der er værre end Skin.

Klar: Maa jeg rette et Spørgsmaal til den ærede Ordfører med Hensyn til det Vædringsforslag, der er stillet under Nr. 16 til § 12. § 12 giver en Politiforskrift om, at visse Maskiner og Dele af Maskiner skulle være indhegnede. Det ærede Udvalg har troet, at denne Forskrift gik for vidt, og at dette Paalæg i flere Fabrikker, saasom Spindierier, Bæverier osv., ikke vilde kunne gennemføres, og jeg er tilbøjelig til at følge det ærede Udvalg ogsaa i dette Punkt, idet jeg tror, at det i Spindierier ikke vil være gjørligt at gennemføre et saadant Paalæg. Jeg er derfor ogsaa tilbøjelig til at gaa ind paa en Indskrænkning af Politiforskriften, men naar Indskrænkningen sker paa den af Udvalget foreslaaede Maade, saaledes at der indskrives: „saa vidt Værkets eller Arbeidets Bestaaffenhed tilsteder det“, ønsker jeg at spørge den ærede Ordfører, hvem der skal afgjøre, at Værkets eller Arbeidets Bestaaffenhed tilsteder det? Naar en Politisag kommer for, fordi man finder en uindhegnet Maskine, kan der jo ikke være Tale om, at det skal være Dommerens Sag at afgjøre, om Forholdene ere saaledes, at Maskinen burde have været indhegnet, og det maa altsaa lægges i en Mandens Haand. Efter det System, Regjeringen har fulgt, og som jeg paa dette Punkt er enig i, skulde Afgjørelsen ligge i Regjeringens Haand. Det er nemlig i Motiverne udtalt, at man ikke har villet tillægge Tilsynet nogen Anordningsmyndighed, men at denne burde forbeholdes Regjeringen. Dette er efter min Mening rigtig, men vil man lægge Afgjørelsen andetsteds hen, maa der i alt Fald siges, om Afgjørelsen da træffes af den Paagjældende som sidste Instants eller om der er Appel til Regjeringen. Jeg veed

ikke, om det ærede Udvalg opfatter Sagen paa samme Maade som jeg, og om det mener, at det ikke er nødvendigt at give nogen udtryffeligt Bestemmelse i saa Henseende; jeg veed det saa meget mindre, som Udvalget paa et enkelt Punkt har forladt det Princip, som Regjeringen opstiller, nemlig i dets Vædringsforslag til § 4. Jeg opdagede, at jeg stod alene, men jeg maatte stemme imod dette Vædringsforslag, fordi det var det første Sted, hvor Udvalget gik bort fra det i Lovforslaget fulgte System, nemlig, at Tilsynet ikke skal have Anordningsmyndighed, Myndighed til at paahbyde. Jeg har troet, at det var væsentligt at fastholde, at Tilsynet kun skal være et Tilsyn i streng Forstand, kun skal have Die med, hvorvidt Forskrifterne efterleves, og for det Tilfælde, at Paabudene ikke efterleves, skal anmeldes det for vedkommende Dommer, men ikke skal have nogen som helst Myndighed til at paahbyde Noget. Dette har nu det høitærede Thing forladt ved at vedtage Vædringsforslaget til § 4, og saa meget mere maa det være af Interesse for mig at erfare, hvorledes Udvalget forstaaer Vædringsforslaget under Nr. 16 til § 12, om det ogsaa der skal være Tilsynet, man vil tillægge Myndighed til at paahbyde, altsaa en Myndighed udenfor det egentlige Indseende. Jeg haaber at have stillet mit Spørgsmaal saa klart, at den ærede Ordfører vil kunne besvare det.

Ordføreren: Jeg havde ønsket, at den høitærede Indvigningsminister havde udtalt sig, forinden jeg atter tog Ordet, men jeg maa efter det Foredrag, der er holdt af den ærede 1ste Landsthingsmand for 1ste Kreds (Madvig), anse det for min Pligt at gaa nærmere ind paa Udvalgets Motiver til Vædringsforslaget under Nr. 12. Det vil ses af Regjeringsforslagets § 9, at der deri er bestemt to Ting, for det Første, at Arbeidsgiveren skal forvisse sig om Børnets eller det unge Menneskes Arbeid og Sundhedstilstand, og at denne Forvisning skal ske derved, at Arbeidsgiveren ved en efter hans Begjæring af vedkommende Embedslege eller en anden autoriseret Læge foretagen Undersøgelse sikrer sig Bevis for, at den Paagjældendes Sundhed tillader ham at udføre det Arbeide, hvormed han skal beskæftige sig. Det er altsaa der paalagt Arbeidsgiveren at skaffe sig Bevis for Vedkommendes Sundhedstilstand ved en af ham selv valgt Læges Attest, men Udvalget har troet, at en saadan Attest kun var lidet betryggende, dels fordi den afgives, forinden Børnet antages til Arbeide, og dels fordi det er rimeligt, at vedkommende Læger, til hvilke Arbeidsgivere henvende sig, ville meddele disse Attester efter ganske forskellige Regler, nogle efter en meget streng Undersøgelse, og andre efter slet ingen Undersøgelse, hvorhos Udvalget har ment, at det overhovedet var det Væsentligste, at Tilsynet med Sundhedstilstanden var vedvarende under Arbeidet,